

Sygn. akt: I C 462/17 upr.

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 października 2017 r.

Sąd Rejonowy w Ostrzeszowie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Małgorzata Wierzba-Golicka
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Ilona Motylewska

po rozpoznaniu w dniu 25 października 2017 r. w Ostrzeszowie, na rozprawie

sprawy z powództwa (...) w G.

przeciwko J. R.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt I C 462/16

UZASADNIENIE

wyroku zaocznego z dnia 25 października 2017r.

Powód (...) z siedzibą w G. wniósł pozew przeciwko J. R. domagając się zasądzenia od pozwanego na jego rzecz kwoty 1954,78 złotych wraz z odsetkami oraz zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu podniósł, że pozwany nie uregulował zobowiązań wynikających z zawartej przez niego umowy z (...) spółka z o.o. umowy o świadczenie usług. Powód nabył przedmiotową wierzytelność na podstawie umowy przelewu wierzytelności.

Pozwany J. R. pomimo prawidłowego wezwania nie stawiał się na rozprawę, nie złożył odpowiedzi na pozew ani żadnych wyjaśnień w sprawie.

Sąd zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 339 § 1 kpc jeżeli pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, Sąd wyda wyrok zaoczny, § 2 wymienionego przepisu stanowi, iż w takim wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

Sąd zawsze jest zobowiązany rozważyć, czy w świetle przepisów obowiązującego prawa materialnego, twierdzenia powoda uzasadniają uwzględnienie żądań pozwu, w zakresie tym bowiem nie obowiązuje domniemanie z art. 339 §

2 kpc, negatywny zaś wynik takich rozważań powoduje wydanie wyroku zaocznego oddalającego powództwo (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 czerwca 1972r. w sprawie III CRN 30/72, LEX 7094). Sąd ma także każdorazowo obowiązek krytycznego ustosunkowania się do twierdzeń powoda z punktu widzenia ich ewentualnej zgodności z rzeczywistym stanem faktycznym (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 października 1998r. w sprawie I CKU 85/98).

Dysponentami postępowania dowodowego są strony, na nich spoczywa ciężar dowodu (art. 6 kc) i są one obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne (art. 232 zdanie pierwsze kpc). Oznacza to, że przedstawienie materiału pozwalającego na odtworzenie stanu faktycznego należy do stron, a niedostatki w dowodzeniu określonego faktu powodują dla strony, na której spoczywa ciężar dowodu, niekorzystne skutki prawne w postaci przegrania procesu (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 09.01.2013r. w sprawie I ACa 738/12).

W niniejszej sprawie powód twierdzi, iż roszczenie wynikające z umowy zawartej przez pozwanego z wierzycielem pierwotnym zostało na niego przeniesione w wyniku umowy cesji. Dowodem przedłożonym przez powoda na potwierdzenie przejścia wierzytelności z wierzyciela pierwotnego na powoda miała być poświadczona za zgodność z oryginałem kserokopia zawiadomienia dłużnika o zmianie wierzyciela (k. 9). Zawiadomienie takie może stanowić dowód na przejście wierzytelności, powinno jednak być sygnowane przez podmiot uprawniony do reprezentacji wierzyciela pierwotnego, ponieważ tylko wtedy można potraktować je jako oświadczenie o przelewie wierzytelności. Zawiadomienie z dnia 16 czerwca 2015r. podpisane zostało przez R. E.-M.. Z dokumentów przedłożonych przez powoda nie wynika, ażeby R. M. była uprawniona do składania oświadczeń woli w imieniu wierzyciela pierwotnego, tym samym nie można potraktować podpisanego przez niego zawiadomienia jako oświadczenia wierzyciela pierwotnego o przelewie wierzytelności na rzecz powoda. Wobec braku jakichkolwiek innych dowodów na poparcie twierdzeń powoda o nabyciu wierzytelności wobec pozwanego Sąd nie może bezkrytycznie przyjąć twierdzeń powoda, tym bardziej, że to na nim zgodnie z art. 6 kc spoczywa ciężar udowodnienia faktów, z których wywodzi skutki prawne. Na marginesie należy wskazać, iż Sąd nie czynił ustaleń faktycznych co do istnienia wierzytelności pierwotnej, gdyż wobec stwierdzenia, że powód nie wykazał jej nabycia, nie miałyby to wpływu na treść rozstrzygnięcia.

W związku z powyższym wobec powstałych wątpliwości co do okoliczności faktycznych Sąd w wyroku zaocznym orzekł o oddaleniu powództwa.

/-/ Małgorzata Wierzba-Golicka